Tull úr szerelmes

Kopogtattak. Tull úr lakásának nem volt csengője, ha valaki be akart jönni, kopogtatni kellett. Ez persze bizonytalanságot eredményezett; a jövevény nem tudhatta biztosan, meghallották-e a kopogtatást, s kizökkenve a szokásos rohanó ritmusból újra és újra kopogtatott, téblábolva, morfondírozva, hogy vajon itthon vannak-e, csak esetleg zenét hallgatnak, vagy hangosan zörögve mosogatnak. Tull úr szerette a bizonytalanságot.

Szélesre tárta az ajtót, és meglepődve látta, hogy egy csinos, fiatal hölgy áll az ajtóban. Olyan csinos, hogy rögtön beleszeretett. Régen nem érzett már ilyet. Szinte megszűnt a világ körülötte, könnyűnek, lebegőnek érezte magát, édes, mámorító ingerület-átvivő anyagok szabadultak fel agyában, és mindig csak a másik közelében akart lenni. Adakozási vágy öntötte el, mindenét odaadta volna, ajándékokkal akarta elhalmozni választottját.

Viszont azt is azonnal észlelte, hogy az illető keleti származású, valószínűleg japán, bár az avatatlan szem könnyen összekeveri a koreaival vagy akár a kínaival. Mindenképpen teljesen más kommunikáció, más kultúra. Tull úr kiábrándult szerelméből. Nem lehet megbeszélni vele egy jó könyvet, filmet, lemondhatna gyerekkori élményei felidézéséről, egész múltjáról, hiszen történetei semmit nem mondanának a másiknak. Közös élményeik hamar kimerülnének, egy vendéglői vacsora erőltetetté válna, mesterkélt beszélgetésbe, szótlan hallgatásba fulladna.

Ugyanakkor feltűnt neki a nő remek alakja, nyilvánvaló ápoltsága. Kellemes idomai láttán érzéki vágy ömlött el rajta, szeretett volna hajába szagolni. A japán nők köztudottan odaadóak, simulékonyak, örökké mosolygósan lesik uruk kívánságát. Egy egzotikus virág, bőrének nyilván bódító, keleti illata van, érintése könnyű és finom, és biztosan új, ismeretlen élmények kapuját tárná ki számára az ágyban. És végtére mi is az, ami igazán fontos a kapcsolatban? A lángoló szerelem elmúlik, ami tartós, az a kiegyensúlyozott, kölcsönösen kellemes érzékiségen alapuló, megbízható szeretet. Ez a nő ezt tudná nyújtani, és önmagát sem hanyagolná el soha, ellátná a háztartást, és a gyerekeknek is gondos anyja lenne. Tull urat melegség öntötte el. Erős karjaiba akarta kapni a nőt, tisztelettel megcsókolni, figyelmesen megölelgetni. El akarta venni feleségül.

De mit keres nálunk egy fiatal japán hölgy? Lehet, hogy már egy második generációs emigráns? Kinyitja a száját, és a halk, szerény szavak helyett ömlik belőle a kompenzáló, öntudatos emancipáció? Tull úr elborzadt a perspektívától, és teljesen elhidegült a nőtől. Lehet, hogy egy darabig vinné a lendület a kapcsolatot, de az ilyesmi csak rondán végződhet, utálatba, sőt gyűlöletbe fordulva.

Volt azért itt valami furcsaság, ami eddig is ott motoszkált Tull úr elméjében, de csak most tudatosult. Miért van sötét napszemüveg a hölgyön, holott borongós az idő? És ekkor világosság gyúlt az agyában, összeállt a kép. Telefonon zongorahangolót rendelt, mert már erősen elhangolódott a pianínója. Na mármost köztudott, hogy a zongorahangolók gyakran a vakok közül kerülnek ki, az ő kifinomult hallásuk különösen alkalmassá teszik őket a mesterségre. Teóriájának helyességét bizonyítja az is, amit csak most észlelt: a nő jobb kezében vékony, rövidre összeugrasztott, teleszkópos fehér botot tartott. Tull úr tovább kombinált. Nyilván nem gyerekkora óta vak – ezt ízléses öltözködése is mutatja. Hozzánk, zenei nagyhatalomhoz sok japán jön magas fokon zenét tanulni, nyilván ez a nő is ilyen, csak baleset érhette, elvesztette szeme világát, fel kellett adnia koncertálmait, és most zongorahangolóként keresi kenyerét. A zenei összefüggés egy új, még szofisztikáltabb világot sejtetett: tragédia és extra finomság, érzékenység, erkölcsi

tartás… Tull úr szívét szánalom szorította össze. Magasztos emelkedettséget, nemes áldozatkészséget érzett – elveszi a nőt, és hű támasza lesz, csendes, humánus szerelemben élik le életüket. De ez csak egy futó gondolat volt, ami hamar elillant. Rögtön jelentkeztek ugyanis az ellenvetések: a nyilvánvaló napi gondok a normális életvitelben, a gyerekek hátrányos helyzete… Tull úr nem szerette a komplikációkat.

NEM VA-GYOK ITT-HON! – mondta jó hangosan és tagoltan, mert nem tudott japánul, és becsukta az ajtót.